

Isten terve

hu

Isten terve

Istennek terve van! Ma, amikor minden emberi terv kudarcot vall, ennek a bizonyossága az egyetlen fénycsóva és reménysugár egy olyan világban, ahol a biztonságot, a békét és a boldogságot szinte teljesen elhomályosítja az emberi önzés és agresszió. Ez a reménysugár határozott biztosítékká válik a jövőre nézve, amikor a Szentírásból megtudjuk, hogy annak sikere nem a még mindig Istenben hívő kisebbség jó szándékán és gyenge erőfeszítésein múlik, hanem Isten elszántságán és képességén, hogy azt megvalósítsa, függetlenül azok önző ellenállásától, akik meg akarják akadályozni.

A legtöbb ember hajlandó egyetérteni azzal, hogy ha a világ elfogadná Krisztus tanításait, ahogyan azokat a Hegyi Beszédben tanította, akkor tartós béke és boldogság valósulhatna meg. De, mondják, a probléma az, hogy rá kell venni a világot, hogy elfogadja ezeket a tanításokat. Az emberi történelem tanítja, hogy az önző ember nem valószínű, hogy hirtelen önzetlenné válik, és úgy dönt, hogy az önzés helyett a szeretetet választja cselekedetei vezérelvévé. Valóban csekély a remény, hogy fegyveres erővel rá lehet venni a nemzeteket, hogy betartsák az Aranyszabályt, és hogy így a jelenlegi emberi ambíciók és kapzsiság katasztrófájából egy új, békés és boldog világrend születik.

Ha tehát Isten tervében valódi reményt akarunk találni az emberiség jövőbeli boldogságára, akkor annak a tervnek olyan megfelelő intézkedéseket kell tartalmaznia, amelyekkel hatékonyan megvalósítható. Sikerét nem veszélyeztetheti sem az önző emberi manipuláció lehetősége, sem a hitetlen tömegek hideg közönye. A Szentírás biztosít bennünket arról, hogy Isten terve isteni eszközökkel és módszerekkel valósul meg, amelyek garantálják annak működőképességét és végső sikerét abban, hogy a világra hozza „minden nemzet vágyát”. Haggai 2:7; Zakariás 4:6

Isten tervei soha nem buknak meg

A világ jelenlegi tragikus helyzete nem jelenti az isteni terv ideiglenes kudarcát. Ez azt jelenti, hogy az emberek által Isten tervének tartott dolog kudarcot vallott, és ez a kudarc rá kell, hogy ébresszen bennünket arra, hogy újra meg kell vizsgálnunk a Szentírást, hogy felfedezzük azokat a értelmezési hibákat, amelyek olyan reményekhez és várakozásokhoz vezettek, amelyeket most a hideg valóság összetört.

Azok számára, akik nem hunyorítják le a szemüket a valóság előtt, ma már egyértelmű, hogy hamis és alaptalan reményeket tápláltak a kereszténység céljával és terjedésével kapcsolatban a világban. Az ortodox körökben elfogadott gondolat az volt, hogy a világ folyamatosan javul, hogy a civilizáció egyre magasabb szintű jóakarat felé halad az emberek között, és hogy hamarosan a félelem, a szegénység

és a háború megszűnik. Az ortodox egyház optimista világnézetében felmerült annak a lehetősége is, hogy az összes pogány megtér a kereszténységre, valószínűleg a jelenlegi generáció életében.

Ezek a hamis remények és állítások a kereszténység részéről az első világháború kitörésével, 1914-ben kezdtek összetörni. De hatalmas erőfeszítéseket tettek, hogy a béke fenntartására irányuló emberi erőfeszítések kudarcának eredményeként a civilizáció és az igazságosság erőit összefogják. Az a háború meglepetésként érte a világot, de filozófiailag azt állították, hogy „a háborúk véget vető háború” és hogy „biztonságossá teszi a világot a demokrácia számára”.

Az 1918-as fegyverszünet után sokat beszéltek a „normális állapot” visszaállításáról, de mint mindannyian tudjuk, ez soha nem valósult meg. Miután minden konferencia és tárgyalás kudarcba fulladt, újabb véres háború kezdődött, és ma már mindenki tudja, hogy nincs remény a világ normális állapotának visszaállítására. A kérdés ma nem az, hogyan lehetne visszaállítani a normális állapotot, hanem hogy milyen lesz az új „normális”.

Mindeközben, ezekben a zavaros években, ahelyett, hogy a föld népei egyre nagyobb számban csatlakoztak volna a kereszténység egyházaihoz, éppen ellenkezőleg történt. Még az úgynevezett civilizált országokban sem tartott lépést a gyülekezetek tagjainak számának növekedése a népesség növekedésével. Az ateizmus terjed. A világiasság szelleme még mindig hatalmában tartja a

legtöbb egyházat. A fiatalok szinte mindannyian Istenben és a Bibliában való hit nélkül kerülnek ki iskoláinkból és főiskoláinkból. A misszionáriusi munka visszaszorult, és mindenféle filozófiák árasztják el a mi szép hazánkat.

Ezeket a tényeket nem kritika céljából, és nem is azért vizsgáljuk, hogy valakinek jobb munkát kellett volna végeznie, hanem azért, hogy felhívjuk a figyelmet arra, hogy az emberi törekvés során, a megnyilvánult őszinteség mértékétől függetlenül, a férfiak és nők tévedtek Isten célját illetően. Ha Isten azt akarta volna, hogy ez a generáció megtérjen, akkor a világban a kereszténység növekedésének üteme nem követné a népesség növekedését. Csupán azt szeretnénk hangsúlyozni, hogy az emberi törekvések során, függetlenül a megnyilvánult őszinteség mértékétől, a férfiak és nők tévedtek Isten célját illetően. Ha Isten azt akarta volna, hogy ez a generáció megtérjen, akkor megtért volna. Ha Isten védelme kiterjedt volna a 1914 előtti földi intézményekre, azok nem pusztulhattak volna el.

A prófétán keresztül az Úr így szól: „Így van az én szavam is, amely kijön az én számból... Nem tér vissza hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és eléri azt a célt, amelyre elküldtem.” (Ézsaiás 55:8-11). Ez azt jelenti, hogy függetlenül a mai világban uralkodó szomorú körülményektől, Isten tervei, bármi is legyenek azok, folyamatosan és sikeresen haladnak előre. Az apostol azt mondja, hogy „Istennek ismertek minden cselekedetei a világ kezdete óta” (Cselekedetek 15:18). Ez azt jelenti,

hogy Isten tudta, mi lesz a terve a mi korunkra, és hogy ez a terv nem hiúsult meg. Ézsaiás 46:9,10; 14:24,27

Hogy Istennek valóban van terve, azt Pál apostol világosan megmutatja az Efézus 3:11-ben, ahol „az idők terve”ről beszél, amelynek központi eleme Krisztus Jézus, a mi Urunk megváltó munkája. Hogy ez a terv több korszakot ölel fel, az Efézus 1:10-ben is kiderül, ahol Pál azokról a dolgokról beszél, amelyek „az idők teljességének korszakában” fognak megtörténni, valamint az Efézus 2:7-ben: „hogy a jövő korszakokban megmutassa nekünk az ő kegyelme gazdagságát...”. Az apostol szerint az a feladat, amelyet Isten idejének beteljesedésekor kell végrehajtani, az, hogy „mindent Krisztusban egyesítsen”. Ez azt jelenti, hogy az emberiség történelmében eddig soha nem várhattuk, hogy „minden” Krisztussal összhangban legyen.

Látva tehát, hogy Isten terve különböző korszakokat, vagy időszakait öleli fel, és hogy csak az „idők teljességében” fog ez a terv megvalósulni a világnak Krisztus által történő Istennel való kibékítésében, vizsgáljuk meg a Szentírást, hogy megbizonyosodjunk arról, hogyan haladt Isten terve a korábbi korszakokban a „idők teljességében” megvalósuló végső cél felé.

Három világ

Péter második levelének 3. fejezetében három „világról” olvashatunk. Ebben a próféciában az apostol a görög „*kosmos*” szót használja, amely a

dolgok rendjét jelenti. Az első, mondja nekünk, az özönvíz idején ért véget; a második Krisztus visszatérésével ér véget; míg a harmadik, amely Isten világa, „végtelen”. (Efézus 3:21). Ez a három világ három hosszú időtartamot ölel fel. 2 Péter 3:6; Galata 1:4; Zsidók 2:5

A modern nyelvhasználatnak megfelelően ezeket a három világot a tegnap világának, a mai világnak és a holnap világának nevezhetjük. A Biblia ugyanúgy használja a „világ” szót, mint mi, nem arra a bolygóra utalva, amelyen élünk, hanem az emberek közötti rendet, és néha egy korszakot vagy időszakot jelölve (). Az Isten emberiség iránti szándékának félreértelmezése nagyrészt abból fakad, hogy nem ismerik fel ezt a tényt. Például a bibliai „világvége” kifejezést tévesen úgy értelmezik, hogy a szó szerinti föld és minden, ami rajta van, elég. Ez sokakat visszatartott attól, hogy a témával foglalkozzanak.

A világvége jelentésének félreértelmezése miatt sokan féltek annak közeledtétől, és ezért igyekeztek azt messze a jövőbe tolni. Mások pedig pusztán a sötét középkor babonájának tekintették, amely nem érdemel komoly figyelmet. De amikor rájövünk, hogy amit a Biblia a jelen világ végeként emleget, az pontosan azt jelenti, amit most látunk, és amit korunk gondolkodó emberei a világ végének neveznek, akkor a téma fontos, sőt létfontosságú jelentőséget nyer mindazok számára, akiket érdekel, milyen lesz a holnap világa.

A Biblia a „tűz”, „földrengés”, „vihar” stb. kifejezéseket ugyanolyan képi módon használja, ahogyan a mai

nyelvben is használják őket, hogy leírják a katasztrofális bajokat, amelyek az emberekre és a nemzetekre zúdultak ebben a generációban. Ahogyan az Úr a „búza”, a „kukorica”, a „juhok” és a „kecskék” kifejezéseket használja azok leírására, akik szolgálják, úgy tesznek, mintha szolgálnák, vagy ellenzik őt, úgy használja a „föld” és a „mennye” kifejezéseket is a „világok” nevű szervezett társadalmak fázisainak leírására. Jeremiás 22:29

Péter a özönvíz előtti mennyekről és földről beszél, jelezve, hogy azok alkották a „ ” világot, a tegnapi világot. Ez a világ az özönvíz idején véget ért, de maga a föld nem pusztult el. A szó szerinti földről azt olvassuk, hogy „örökké megmarad”. (Prédikátor 1:4). Ézsaiás 45:18-ban azt olvassuk, hogy Isten nem hiába teremtette a földet, hanem „lakhatóvá tette”. Ez egy alapvető igazság, amelyet szem előtt kell tartanunk, amikor a Szentírásban követjük az isteni terv vázlatát. Isten terve nem az emberiség átvitelét egy másik életkörnyezetbe tartalmazza, hanem annak helyreállítását az örök életre a földön, az ember eredeti, tervezett otthonában. Zsoltárok 115:16; Ézsaiás 65:21; Jeremiás 31:17; Mózes 11:21; Máté 5:5

Az első világ, amely a teremtés idején kezdődött, az özönvízzel véget ért. A második világ, az apostol szerint, az özönvíz után kezdődött, és a nagy nyomorúság idejének, vagyis az Úr (Jehova) napjának utolsó szakaszában bekövetkező pusztítással ér véget. Jehova napja Urunk visszatérését követi, amikor a jelenlegi gonosz

világban a körülmények olyanok lesznek, mint Noé idején. Máté 24:38,39; Lukács 17:26,27; Mózes 6:11; 2 Péter 3:6,7,10

Noé idején, ahogy hallottuk, az emberek „ettek és ittak, házasodtak és férjhez mentek... és nem tudták”, hogy közeledik az özönvíz, amely elpusztítja a „korabeli világot”. Hasonlóképpen, a Szentírás elmagyarázza, hogy „az Úr napja” úgy jön el, mint „a tolvaj éjjel”, az emberek nem lesznek tudatában az események jelentőségének, amíg aznap pusztító bajok nem hozzák el ennek a „jelenlegi gonosz világnak” a bukását. Galata 1:4; 1 Thesszalonia 5:2; Lukács 21:35

De a mai világ vége nem jelenti az emberiség végét. Nem, hála Istennek, ez csak egy új világ, a holnap világának kezdetét jelenti – Isten holnap világának. A tegnapi és a mai világ egyik fő jellemzője, hogy önzésen alapulnak, és Isten főellensége, Sátán uralkodik rajtuk. De a mai világ végével és a holnap világának kezdetével Sátán meg lesz kötözve, és az új világ új, isteni uralom alá kerül. Jelenések 20:1-4; 21:1-5; 2 Péter 3:13; Ézsaiás 65:17; Obádiás 21

Önzés kontra szeretet

Sátán vezetése alatt az önzés, az önérdek szelleme vált dominánssá a tegnapi világ kezdetén. A bűn és az önzés továbbra is uralta azt az első világot, aminek eredményeként a vég előtt a föld „erőszakkal volt tele”. (1Mózes 6:11). Ugyanez igaz a mai világra is. Valójában már tanúi vagyunk a jelenlegi világ felbomlásának, és pusztulását a próféták által

megjövendölt nagy nyomorúság idejének erőszakossága okozza. Dániel 12:1

Isten holnap világa egy új Uralkodó, Krisztus, a Királyok Királya és az Urak Ura vezetése alatt áll majd. (Zsoltárok 72:1-20; Jelenések 19:16). Uralkodása önzés helyett szereteten fog alapulni. Ez az oka annak, hogy az apostol úgy beszél erről a világról, mint amelyben „az igazságosság lakozik”. 2 Péter 3:13

A bűn és az önzés sátáni rossz kormányzása halált hozott, mert „a bűn zsoldja a halál” (Róma 6:23). Az igazságosság és a szeretet messiási uralkodása életet hoz, mert ő uralkodnia kell, amíg minden ellensége a lába alá nem kerül, és az „utolsó ellenség”, akit el kell pusztítani, a „halál” (1 Korinthus 15:25,26).

Ha szem előtt tartjuk e három világ létezését és különböző jellemzőit, könnyen beláthatjuk, hogy bármit is mondjon róluk a Biblia, az ellentmondásosnak tűnhet, hacsak nem alkalmazzuk a különböző kijelentéseket arra az időszakra, amelyhez tartoznak. Például a próféta a jelenről így szól: „Most a gőgösöket nevezzük boldognak, igen, a gonoszsgot cselekvők felemelkednek, igen, akik Istent kísértik, megmenekülnek.” De a holnap világáról azt olvassuk, hogy akkor „az igazak virágozni fognak”, és „minden gonoszt (Isten) elpusztít”. Malakiás 3:15; Zsoltárok 72:7; ApCsel 3:23; Zsoltárok 145:20

A Biblia korszakainak tanulmányozásának ez a módszere részben az, amire az apostol Pál utal, amikor Timóteusnak azt tanácsolja, hogy szorgalmasan törekedjen „az igazság szavának helyes megosztására” (2 Timóteus 2:15). Ha a Biblia tanulmányozásában arra törekszünk, hogy annak különböző próféciait és ígéreteit arra a világra vagy korszakra alkalmazzuk, amelyhez tartoznak, akkor olyan egyszerűséget, harmóniát és szépséget találunk tanításában, amelynek létezését eddig nem vettük észre. A Biblia önmagában harmonikus, és ahhoz, hogy megértsük, csak annyit kell tennünk, hogy harmóniába kerüljünk vele (). János 7:17; Lukács 11:9,10; Jeremiás 29:13

Míg az apostol Péter által említett első két „világ” (2 Péter 3:6,7) Sátán, „e világ fejedelme” (János 14:30) irányítása alatt állt, és az emberek ügyeinek teljes isteni uralma Isten holnap világára van fenntartva, ez még nem jelenti azt, hogy Isten egész idő alatt nem érdeklődött az emberiség iránt. Éppen ellenkezőleg, az idők folyamán folyamatosan előrehaladt a tervének előkészítő fázisaival, így felkészülve arra, hogy átvegye a kormányzás gyeplőit, és megáldja „a föld minden nemzetségét” a maga idejében, „az idők teljességének korszakában”. 1Mózes 12:3; Efézus 1:10

Az a munka, amelyet Isten végzett abban az időben, amikor Sátán uralkodott a népek tömege felett, fokozatos időszakokon, vagy korszakokon keresztül fejlődött. Isten Igéje – az ígéretei és utasításai népének – nagyban hozzájárult munkájának

megvalósításához a földön ezekben a különböző korszakokban, és minden korszakban különleges munkát végzett kegyelme révén. A Szentírásban semmi nem utal arra, hogy bármilyen fontos változás történt volna Isten módszereiben, ahogyan népével bánt az első világban, a tegnapi világban.

Abban az időben fontos ígérek hangzottak el. A Mózes első könyve 3:15-ben azt olvassuk, hogy az asszony „magva” egy napon „megsebezni fogja” a kígyó fejét. Enochon keresztül Isten megígérte, hogy az Úr eljön szentjeinek ezreivel. (Júdás 14). Noéval való kapcsolatában bizonyos példákat hozott fel, amelyek ma nagy értékűek számunkra a jelenlegi világ végével kapcsolatban. Azonban csak az özönvíz után kezdődik el Isten terveinek nagyfokú tisztázódása, bár az isteni terv fényében, ahogyan ma látjuk, az özönvíz előtti események nagyon is jelentősek.

A patriarchális korszak

Az özönvíz utáni első időszakot patriarchális kornak nevezhetjük, nem azért, mert ez a kifejezés megtalálható a Bibliában, hanem azért, mert a Biblia egyértelműen jelzi, hogy ebben az időszakban Isten kizárólag néhány személlyel foglalkozott, akiket patriarcháknak, vagy Izráel atyáinak neveztek, egészen Jákób haláláig és Izráel nemzetének megalapításáig, amelyet tizenkét fia alapított.

Isten munkája vagy terve a patriarchális korszakban nem az emberek evangelizálása volt. Beszélt Ábrahámhoz, és csodálatos ígéretekkel tett neki. Isten

valójában azt mondta neki, hogy az ő célja az, hogy megáldja a föld minden családját. Ez Isten érdeklődését mutatja az egész emberiség iránt, de az embereknek általában nem volt lehetőségük abban a korszakban, hogy megkapják az ígért áldásokat. Ézsaiás 51:2-ben azt olvassuk, hogy Isten egyedül Ábrahámot hívta el. Mózes 12:1

A patriarchális korban pusztult el Sodoma és Gomorra gonoszsága miatt, de Isten nem tett semmilyen erőfeszítést, hogy ezeket a gonosz embereket bűnbánatra készítse. Ezt Jézus mondja nekünk az Újszövetségben. A Mester, aki hatalmas szolgálatot végzett korának bizonyos városaiban, azt mondta, hogy ha ugyanazokat a hatalmas tetteket Sodomában és Gomorrában is véghezvitte volna, azok a városok nem pusztultak volna el, mert bűnbánatot tartottak volna. Nyilvánvaló, hogy Isten képes lett volna hatékony tanúságot tenni azoknak a gonosz városoknak a lakóinak, ha ez lett volna a terve, de nem tette meg. Inkább elpusztította őket, anélkül, hogy lehetőséget adott volna nekik a bűnbánatra. Jézus emellett „elviselhetőbb” időt ígért nekik, mint azoknak a kedvelt városoknak, amelyek nem voltak hajlandók elismerni őt és hatalmas cselekedeteit.

Másrészt arra a következtetésre kell jutnunk, hogy ezek az emberek is részesültek Isten ígéretében, miszerint Ábrahám magyából „minden” földi családot megáld, ezért az egyetlen harmonikus nézőpont, amelyet a helyzetről kialakíthatunk, az, hogy Isten azt tervezi, hogy feltámasztja a szodomitákat a halálból,

hogy megáldja őket. Pontosan ezt jósolja meg a próféta Ezekiel próféciájának 16. fejezetében, a 44. versétől a fejezet végéig.

Az ígért mag

Az ígélet, amelyet Isten Ábrahámnak tett a patriarchális korban, később isteni esküvel megerősítést nyert (1Mózes 22:16-18; Zsidók 6:13-18). Ez egy csodálatos ígélet volt, amelyben Isten kinyilatkoztatta szándékát, hogy megáldja a föld minden családját. Ezt megerősítette Izsáknak és Jákóbnak, majd Jákób halála után tizenkét fiának, akik Izrael nemzetének magját alkották. Ábrahám nem értette meg ennek az ígéletnek a teljes jelentőségét. Nem fogta fel például, hogy a áldás magja egy lelki mag lesz.

Ábrahám sem értette világosan, hogy az Isten vele kötött szövetségnek két része volt: az egyik a „mag” fejlődését biztosította, a másik pedig az ígéretes áldásoknak a magon keresztül történő kiosztását. Ábrahám kétségtelenül azt hitte, hogy a csodás gyermek, Izsák lesz az ígéretes mag, és annyira hitt Isten ígéletének beteljesülésében, hogy azt hitte, Izsák feltámad a halálból, ha áldozatul feláldozza őt, ahogyan Isten parancsolta. Zsidók 11:17-19

A Zsidókhoz írt levél 11:13,39 és az Apostolok cselekedetei 7:5-ben az apostol azt mondja nekünk, hogy Ábrahám meghalt anélkül, hogy az ígélet beteljesült volna számára; mégis, amíg élt, „kereste azt a várost, amelynek alapjai vannak, és amelynek építője és alkotója Isten”. (Zsidók 11:10). Ábrahám

számára a város egy kormány vagy királyság központja volt; tehát azt várta Istentől, hogy Isten létrehozzon a földön egy királyságot, amelyben Ábrahám leszármazottai kiemelt helyet foglalnak el. Az Ábrahámnak tett ígéret valóban az Ószövetség egyik ígérete volt a jövőendő Messiási királyságról.

Ábrahám, csakúgy, mint a korabeli többi pátriárka, nagyon kiemelkedő szerepet fog betölteni a Messiási Királyság földi szakaszában; és Isten nekik tett ígéretei, valamint az azok iránti engedelmes hitük nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy felkészüljenek erre a szerepre. Ezen túlmenően Isten ígéretei a pátriárkáknak és velük való kapcsolata nagyon fontos szerepet játszott abban, hogy később, az korszakban világosabban kinyilatkoztassa terveit a népe számára. Így tekintve láthatjuk, hogy bár Isten nem tett kísérletet a világ megtérésére a pátriárkai korszakban, mégis nagyon fontos munkát végzett a tervével kapcsolatban. Isten munkája abban a korszakban, mint mindig, nagy siker volt.

A zsidó korszak

A zsidó korszak, Isten tervének következő szakasza, Jákób halálával kezdődött és Jézus első eljövetelével ért véget. A „zsidó korszak” elnevezést azért használják erre az időszakra, mert ez utal arra, ahogyan Isten folytatta az előkészítő munkát a királyságának végleges megalapításához és az abból következő minden nép megáldásához. Ebben az időben Isten egy néppel, a zsidó néppel foglalkozott, és senki mással. A prófétán keresztül kijelentette

nekik: „Csak titeket ismerlek a föld minden nemzetségéből.” Ámós 3:2

Isten megadta Izráelnek a törvényét. Elküldte hozzájuk prófétáit. Papságukon keresztül létrehozta a sátoros szolgálatot, amely az Újszövetség szerint előrevetítette a „jövőben bekövetkező jó dolgokat”. (Zsidók 9:11,23; 10:1). Isten ígéretet tett ennek a népnek, hogy ha hűségesek lesznek hozzá, akkor „papok királyságává és szent néppé” teszi őket. (2Mózes 19:5,6). Ez azt jelentette, hogy rajtuk keresztül Isten megadja ígért áldásait a föld minden népének.

De Izrael nem volt méltó erre a magas és megtisztelő pozícióra az isteni tervben (Róma 11:7). Amikor eljött hozzájuk a Messiás (), elutasították őt, és ennek eredményeként elvesztették ezt a különleges, isteni kegyelem által biztosított pozíciót. De Isten munkája a zsidó korszakban nem volt kudarc. Pál azt mondja nekünk, hogy a Törvény „tanítóként” szolgált, hogy a zsidókat Krisztushoz vezesse (Galata 3:24). Az, hogy a zsidók nem tudták betartani Isten tökéletes törvényét, és ezáltal nem nyerték el az életet, bizonyította Krisztus megváltó munkájának szükségességét. Végül minden nemzet meg fogja tanulni ezt a nagy leckét, nevezetesen, hogy szükség van egy Megváltóra.

Isten más fontos dolgokat is véghezvitt a zsidó korszakban. Izráellel való kapcsolata, valamint Izráel sikerei és kudarcai értékes példaként és útmutatásként szolgálnak a mai korszak szellemi Izráelének. A próféták által Izraelnek tett több száz

ígéret az isteni terv számos fontos vonásának vázlatát képezi, és így útmutatásul szolgál a Mester követőinek, akik felkészülnek arra, hogy vele együtt örökösök legyenek a Messiási királyságban. Más szempontból is fontos helyet foglal el Isten zsidó korszakban végzett munkája az emberi rehabilitáció isteni tervében. Isten munkája a zsidó korszakban nem volt kudarc, hanem elérte az isteni szándék szerinti célját.

A zsidó korszak Jézus első eljöveteleével véget ért. Jézus szolgálata alatt és az azt követő három és fél év során az isteni kegyelem továbbra is a zsidókat kísérte; és ennek megfelelően Jézus a feltámadásáig szolgálatát, valamint tanítványai szolgálatát is Izrael nemzetére korlátozta. Jézus így szólt tanítványaihoz (): „Ne menjetek a pogányok közé, és ne lépjete be a samaritánusok városaiba, hanem inkább menjetek az Izrael házának elveszett juhaihoz.” Máté 10:5,6

Az evangélium kora

Jézus feltámadása után azt mondta tanítványainak, hogy terjesszék az igehirdetést minden nemzetre, de még akkor is Jeruzsálemben kellett kezdeniük. (Lukács 24:45–49; Máté 28:19,20). Dániel prófécija szerint (Dániel 9:24-27), amelyben arról beszél, hogy a Messiás „elvágatik” a „hét” közepén, Jézus halála után három és fél évig kegyelem lesz Izraelnek, ezért a parancs: „kezdjétek Jeruzsálemben”. A prófétai időben egy „hét” hét évet jelent, egy nap egy évnek felel meg. 4Móz 14:33,34; Ezékiel 4:6; Dániel 12:11,12; Jelenések 11:2,3

Így történt, hogy „Jeruzsálemtől kezdve” megkezdődött az evangéliumi korszak munkája. Ez a korszak Krisztus második eljöveteléig tart, amely egyben Isten holnapjának kezdete is. Az „evangéliumi korszak” kifejezést azért választották, hogy megjelöljék ezt az időszakot Krisztus első és második eljövetele között, mert a Szentírás azt mutatja, hogy Isten munkája ebben az időben az evangélium, vagyis a királyság „jó hírének” hirdetésével valósul meg.

Mint már említettük, a patriarchális korszakban Isten úgy végezte munkáját, hogy kiválasztott és foglalkozott bizonyos egyéni patriarchákkal. A zsidó korszakban munkáját úgy végezte, hogy foglalkozott a kiválasztott zsidó nemzettel; de az evangéliumi korszakban Isten nem korlátozza kegyelmét bizonyos kiemelkedő egyénekre, ahogyan a patriarchális korszakban tette, vagy egyetlen nemzetre, ahogyan a zsidó korszakban tette, hanem minden népét megbízta azzal, hogy hirdesse az ország örömhírét minden nemzetnek; és azok, akik válaszoltak erre az üzenetre, azok lettek, akikre Isten kegyelmét árasztotta, meghívva őket, hogy vegyenek részt az ő korszakok tervében.

Mi volt tehát Isten munkájának célja az evangéliumi korszakban? Erre a kérdésre az ApCsel 15:13-18 ad választ. Itt azt olvassuk, hogy Isten meglátogatta a pogányokat, „hogy közülük népet válasszon magának”. A zsidók, mint nemzet, voltak ez a nép, és néhányan közülük elfogadták Krisztust, és mindazoknak, akik elfogadták, „hatalmat adott, hogy

Isten fiaivá legyenek” (Jn 1:12).” (János 1:12). Az isteni tervben azonban ez a „nép az ő nevéért” 144 000 főből állt – ami bizonyos szempontból jelentős szám, de az egész emberiséghez, vagy akár a vallásos keresztényekhez képest valóban csak egy „kis nyáj”. Lukács 12:32

A Rómaiakhoz írt levél 11:17-24-ben az apostol elmagyarázza, hogy a pogányok részesülhetnek az evangéliumi korszak különleges kiváltságaiban, mert a zsidók, mint „természetes ágak”, hitetlenségük miatt letörtek. Ez azt jelenti, hogy amikor ezeket az „ő nevéért való embereket” kiválasztják a pogányok közül, ők valójában a zsidók helyét veszik át az eredeti izraeli programban – az izraeli természetes, testi ház elveszíti ezt a különleges kedvezményt. Ez az oka annak, hogy a Jelenések 7:4-8 és 14:1-3-ban az egész 144 000 fős társaságot az izraeli képben ábrázolják.

Különösen vegyük észre, hogy itt ez a „kis nyáj”, amely a „Báránnyal” van a Sion hegyén, a Bárány Atyjának nevét viseli a homlokán. Így mutatják be őket „az ő nevének népeként”, vagyis az ő nevét viselőként. A Jelenések 19:7-ben ugyanez a társaság a Bárány „feleségévé” válik, és így ők is részesülnek mennyei Atyjuk családnevében (lásd még a Jelenések 21:2 és 22:17).

Isten uralkodó háza

Isten Igéjének általános tanúsága alapján ez a „névéért való nép”, amelyet az evangélium által gyűjtöttek össze minden nemzet közül, Isten uralkodó

háza. A Mikás 4:1-4-ben az isteni királyság felállításáról olvasunk az egész földön, és ez a királyság (amelyet a próféciában „hegyként” szimbolizálnak) a „Lord házából” áll. A jelenlegi gonosz világ összes örökletes uralkodó háza családi megállapodáson alapult, amelynek révén a uralkodók generációról generációra örökölték az uralkodás „jogát”.

Így Isten azt mondja nekünk, hogy az ő királysága egy uralkodó ház kezében lesz, amely szintén családi megállapodás lesz. Ennek a családnak a tagjai öröklés útján kapják meg az uralkodás jogát, és azért, mert a család tagjai. Ez azonban nem egy földi család, hanem egy isteni család. Ez Isten saját családja. A család feje az ő „egyszülött” és szeretett Fia, Jézus Krisztus. Jézuson kívül azok is bevezetésre kerülnek az isteni családba, akik az ő nyomdokaiba lépnek, és így Isten fiaivá válnak. Kolossé 1:18; János 1:12; 1 János 3:1,2

Az apostol tovább magyarázza, hogy ha fiai vagyunk, akkor „Isten örökösei és Krisztussal együtt örökös társak” vagyunk. (Róma 8:16,17). Mindezeknek a tárörökösöknek helyet ígérnek Isten uralkodó házában, és ennek az evangéliumi kornak éppen az a célja, hogy kiválassza és felkészítse azokat, akik ennek a mennyei királyi családnak a tagjaként ezer évig Krisztussal együtt fognak élni és uralkodni. Jelenések 20:4; Zsoltárok 2:9; Jelenések 2:26,27; 1 Korinthus 6:2,3

Az evangéliumi korszak munkájának befejeztével semmi sem állhat Isten új világának megteremtése

útjába. A mai világ végéhez közeledve Krisztus második eljövetele bekövetkezik, először (a világ szempontjából) „mint tolvaj az éjszakában”. Krisztus először azért jön el, hogy feleségét magához vegye. (János 14:3; Jelenések 19:7; 21:2). Amikor menyasszonya, vagyis az egyház, egyesül vele a mennyei dicsőségben, akkor teljesedik be a Jelenések 22:17 ígérete, ahol azt olvassuk, hogy „a Lélek és a menyasszony azt mondják: Jöjj, ... vedd az élet vizét ingyen”.

Az új világ első korszaka

Az új világ első ezer évét millenniumi vagy messiási kornak is nevezhetjük. Ez az ezer év alatt fog az egyház, amely az evangéliumi korszakban gyűlt össze a világból (), Jézussal együtt uralkodni azzal a céllal, hogy Isten ígért áldásait „a föld minden nemzetségének” kiosztassa. (1Mózes 12:1-3; Galata 3:16,27-29; Jelenések 5:10; Máté 19:28). A Messiási Korban fog Isten nagy terve dicsőséges és győztes befejezéséhez jutni. Efézus 1:10

De mielőtt a Millenniumi Kor beköszönhet, a világnak át kell mennie „olyan nyomorúságos időn, amelyen még nem volt, mióta nemzetek vannak” (Dániel 12:1). Minden okunk megvan arra, hogy elhiggyük, hogy most ebben az időben élünk, és hogy a világ jelenlegi nyomorúsága része annak a „nyomorúságos időnek”, amellyel ez a korszak véget ér.

Mivel az egyházi emberek általában azt feltételezték, hogy Isten szándéka szerint a világnak ebben az evangéliumi korszakban kell megtérnie, a civilizáció

jelenlegi pusztulása zavarba ejti őket, és hajlamos megingatni hitüket Istenben és a kereszténységben (Jeremiás 8:15). De amikor rájövünk, hogy ennek a korszaknak a feladata csupán az volt, hogy összegyűjtse a világból azokat, akik a következő korszakban Krisztussal együtt fognak uralkodni, akkor a kereszténység jelenlegi látszólagos kudarca érthetővé válik.

Valójában Jézus maga is erőteljesen utalt arra, hogy amikor eljön az ő második eljövetelének ideje, akkor már nagyon kevés hit marad a földön. (Lukács 18:8). Pál megjövendölte, hogy „az utolsó napokban” veszélyes idők jönnek, és az emberek „inkább a gyönyöröket fogják szeretni, mint Istent”. (2 Timóteus 3:4). A búza és a konkoly példázatában Jézus egyértelművé tette, hogy követőinek nagy része csupán álkeresztény lesz, és hogy a korszak végén ezek a felekezeti csoportok megsemmisülnek.

A korszak végén a konkoly elégetése részben azt a nagy nyomorúságot jelenti, amellyel a korszak véget ér. De ez nem jelenti azt, hogy a korszak munkája kudarcot vallott volna. Isten munkája ebben a korszakban, akárcsak az összes előző korszakban, csodálatos siker volt. Minden igazi „búza” végül a mennyei magtárba kerül, és akkor „ragyogni fognak, mint a nap az Atyjuk országában”. (Máté 13:43). Bármennyire is láthatjuk, hogy a kereszténységnek nevezett dolog felbomlik, ne feledjük, hogy semmi sem történhet Isten engedélye nélkül, és hogy ami számunkra csapásnak tűnik, az csak előkészület a

valódi kereszténység megalapításához az ezeréves királyság idején.

Az édeni paradicsom

Most nézzük meg Isten tervének fejlődését egy kissé más szemszögből. Már megjegyeztük, hogy az időelem milyen nagy jelentőséggel bír az isteni tervekben – hogyan fejlődött Isten terve egyik korszakból a másikba –, és most megvizsgáljuk az isteni programot a létezés különböző síkjai, vagyis az élet különböző területei szempontjából. Amikor az apostol az Efézusbeliekhez írt levél 1:10-ben leírja az isteni terv beteljesülését a „teljesség idejének korszakában”, kijelenti, hogy akkor minden dolog Krisztus alatt lesz összegyűjtve (), mindaz, ami a „mennyen” van, mindaz, ami a „földön” van.

A Szentírásban két üdvösséget találunk említve, az egyiket mennyei üdvösségnek, a másikat földi üdvösségnek. Ha ezt a tényt nem vesszük figyelembe a Biblia tanulmányozásakor, sok látszólagos ellentmondásba ütközünk. Az Ószövetség legtöbb ígérete és az Újszövetség néhány ígérete földi áldásokat ír le, míg az Újszövetség legtöbb ígérete és az Ószövetség prófétai ígéretei az egyházzal mennyei reményt vázolnak fel. Ha meg akarjuk érteni a köztük lévő összhangot, akkor ezeket az ígéreteket a megfelelő időben kell alkalmaznunk.

Hangsúlyozzuk, hogy Ádámot azért teremtették, hogy a földön éljen, és hogy a földet az ember otthonául teremtették (Ézsaiás 45:18; Zsoltárok 115:16). Ádámnak nem mondtak semmit a mennybe

jutásról. Azt mondták neki, hogy ha megszegi Isten törvényét, meghal. A fordítottja is igaz lett volna: ha nem szegi meg, nem hal meg. Ha Ádám nem szegte volna meg az isteni törvényt, a parancs, hogy szaporodjanak, töltsék be a földet és hajtsák uralmuk alá, bűn, betegség és halál nélkül teljesült volna.

Ebben az esetben Ádám és gyermekei tovább éltek volna a földön a halál féelme nélkül. Amikor a föld benépesítésére vonatkozó parancs teljesült volna, az emberiségnek ez a funkciója providenciálisan megszűnt volna, és a föld továbbra is tökéletes és boldog emberi családdal lett volna benépesítve, akik Isten teljes kegyelmét élvezték volna az örökkévalóság végtelen korszakai () során. De nem így történt, mert Ádám megszegte az isteni törvényt, és a megjövendölt halálos ítélet ránehezedett. Ez azonban nem jelenti azt, hogy Istennek az ember teremtésével kapcsolatos terve kudarcot vallott volna.

Ádám vétke miatt az egész emberi faj a tökéletesség és az élet helyett a bűn és a halál állapotába született. Pál elmagyarázza, hogy egy ember engedetlensége által a bűn belépett a világba, és a bűn miatt a halál, így a halál mindenkire áttért, mert mindnyájan vétkeztek (Róma 5:12,19). Ádám bukása halált hozott rá, amint vétkezett, és ebben az állapotban hozta világra gyermekeit. Ezért ők is a halál útján jártak, mert a patak nem emelkedhetett forrása fölé.

A megfelelő ár

Ne feledjük, hogy amikor Ádám vétkezett, nem mondták neki semmit arról, hogy halála után a mennybe vagy a pokolba kerül. Azt mondták neki, hogy meg kell halnia, és ez egyszerűen azt jelentette, hogy elvesztette azt a kiváltságot, hogy éljen és élvezze az Éden tökéletes kertjét, azt a földi paradicsomot. Ádám bűne tehát a paradicsom elvesztését jelentette. Isten üdvösségi terve ezért szükségszerűen a paradicsom helyreállítását célozza. De hogyan valósulhat ez meg? A Szentírás válasza szerint ez Krisztus megváltó munkáján keresztül valósul meg.

Az üdvözítő munkával kapcsolatban használt egyik bibliai kifejezés a „váltáságul”. Pál azt mondja nek , hogy az „ember” Krisztus Jézus „váltáságul” fizetett mindenkiért (1 Timóteus 2:5,6). Ebben a szakaszban a „váltáságul” jelentésű görög szó az „*antilutron*”, ami „megfelelő árat” jelent. Jézus, az ember, aki meghalt a Megváltóként a Golgota keresztyén, pontosan megfelelő ár volt a tökéletes ember, Ádám bűnéért. Jézusról azt mondják, hogy „testté lett”, és ennek célja az volt, „hogy meghaljon, ... hogy Isten kegyelméből minden emberért megízlelje a halált”. János 1:14; Zsidók 2:9

Amikor Jézus első eljövele megtörtént, az általa akkor végrehajtott terv fő jellemzője az volt, hogy életét adta az egész világ bűneiért. Keresztelő János Jézusról azt mondta: „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.” János 1:29

Ha nem lett volna az isteni tervben egy további előkészítő elem, akkor Jézus halála és feltámadása után Isten munkája az lett volna, hogy a bukott embert visszaállítsa elvesztett állapotába – a paradicsomba. A hívőknek szóló üzenet akkor így hangzott volna: „Jöjjetek, ... vegyetek az élet vizéből ingyen.” (Jelenések 22:17). Jézus által lehetőség nyílt arra, hogy eltöröljék az Ádámra, és rajta keresztül az egész emberiségre kirótt halálos ítéletet; így a következő logikus lépés az lett volna, hogy megkezdődjön a helyreállítás munkája.

De ez nem az a munka volt, amelyet az apostolok pünkösdkor megkezdtek. Igaz, Jézus meggyógyított néhány beteget a korában, és feltámasztott néhány halottat, de ez csupán a jövőbeli munkájának illusztrálására szolgált. (János 2:11). Pál apostol elmagyarázza, hogy a korai egyháznak adott Szentlélek ajándékai, amelyekkel korlátozott számú csodát hajtottak végre, „megszűnnek”, vagyis elmúlnak. (1 Korinthus 12:31; 13:1-3,8; 14:18-20,22). Azóta néhányan azt állítják, hogy Krisztus nevében csodákat tudnak véghezvinni, de a halottak nem támadtak fel, és a betegek közül csak szánalmasan kis hányad állította, hogy csodás módon meggyógyult, és ezeknek az állításoknak a hitelessége is kétséges.

Jézus tanítványainak nem ígértek egészséget és örök életet a földön. Inkább azt mondták nekik, hogy ha Krisztus igazi tanítványai akarnak lenni, akkor számolniuk kell azzal, hogy szenvedni fognak és vele együtt meghalnak. „Ha valaki utánam akar jönni,

tagadja meg önmagát, vegye fel keresztjét, és kövessen engem” – így fogalmazott a Mester azoknak, akik meg akarták tanulni a tanítványság feltételeit. Máté 16:24

Természetesen feltételezhetjük, hogy ha – amint azt a Szentírás kinyilatkoztatja – Jézus a bűnösök helyébe lépett a halálban, akkor azoknak, akik hisznek benne, nem kell meghalniuk. Ez igaz lesz Isten holnap világában, de az evangéliumi korszakban az isteni üdvösségi terv egy másik, nagyon fontos szakasza van kibontakozás alatt.

Mi ez a szakasz? Krisztus egyházának elhívása és kiválasztása, tagjainak felkészítése arra, hogy vele együtt részt vegyenek az emberiségnek életet adó munkában a Messiási Korban. Az apostol ezt „mennyei elhívásnak” nevezi (). (Zsidók 3:1; Filippi 3:14). Jézus utalt erre a gazdag fiatal uralkodóhoz intézett kijelentésében, amikor azt mondta neki, hogy ha követi őt a halálba, „kincset kap a mennyben”. Lukács 18:18-22

Előkészített hely

Jézus is utalt követőinek mennyei reményére, amikor megígérte nekik: „Elmegyek, hogy helyet készítek nektek. És ha elmegyek, ... visszajövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (János 14:2,3). Péter a gyülekezet mennyei reményére utal, amikor azt mondja: „Ezáltal kaptunk nekünk rendkívül nagy és drága ígéreteket, hogy ezek által részesüljete az isteni természetben.” 2 Péter 1:4

Pál arra buzdítja a keresztényeket, hogy „a fenti dolgokra” irányítsák figyelmüket. Ezek a fenti dolgok, mondja nekünk, azok, „ahol Krisztus ül Isten jobbján”. (Kolossé 3:1,2). Ez azt jelzi, hogy az egyház jutalma ugyanaz lesz, mint Jézusé. Ezt hangsúlyozza az apostol is, amikor azt mondja: „Ha vele együtt eltemetkeztünk, akkor vele együtt feltámadunk is.” Róma 6:5

Ez utóbbi szövegben található a magyarázat arra, hogy miért nem kapják vissza az örök emberi életet Jézus követői ebben a korszakban – azért, mert meghívást kaptak, hogy Jézussal együtt meghaljanak. Más szavakkal, az isteni terv áldozati munkája nem fejeződött be a Golgotán. Ezt Pál világosan kifejti a Rómaiakhoz írt levél 12:1-ben, ahol ezt olvassuk: „Kérem tehát titeket, testvéreim, az Isten irgalmának jóságá , hogy testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul ajánljátok fel, ami ésszerű szolgálatotok.”

A Kolossébeliekhez írt levél 1:24-ben Pál arról beszél, hogy „kiegészíti Krisztus szenvedéseinek hiányát”. Más szakaszok az egyházat áldozati szerepben ábrázolják, amely Isten akaratának teljesítésével feláldozza magát. Az apostol a keresztények áldozati munkájáról beszél, amelyben „együtt ültetve” Krisztus halálának „hasonlatosságába”. Jézus nem ítélet alatt halt meg, mint bűnös. Áldozati halált halt, mint önkéntes áldozat a bűnért. Halála biztosította Ádám bűnének, és Ádámon keresztül az egész emberiség örökletes bűneinek jogi eltörlését.

Krisztus által igazolva

Akkor hogyan lehet, hogy Jézus követői ugyanúgy meghalnak, ahogy ő meghalt? Nem ők is a bukott faj tagjai, halálra ítélve, ugyanúgy, mint az egész emberiség? Igen, azok voltak, de a Szentírás azt mondja nekünk, hogy Jézus feltámadása után megjelent Isten előtt értünk. (Zsidók 9:24). Ez azt jelenti, hogy áldozatának érdeme megszabadítja az ítélettől minden szentségben elkötelezett követőjét, így halálukat Isten már nem ítéletként, hanem áldozatként tekinti.

A Rómaiakhoz írt levél 6:10-11-ben Pál azt mondja a keresztényeknek, hogy „tekintsék” magukat „a bűnnek valóban meghaltnak”, ahogy Jézus is „meghalt a bűnnek”, azaz bűnáldozatként. Ez nem azt jelenti, hogy az egyház áldozati munkájára szükség van az emberiség megváltásához. Ezt mind Jézus teljesítette. Ez azt jelenti, hogy Isten elfogadja az egyház áldozatait, mintha azok tökéletes emberek áldozatai lennének, és hogy ezeken az áldozatokon keresztül az egyház felkészül arra, hogy Jézussal együtt dolgozzon a Messiási Korban, mint az egész emberiség életének adományozója.

Azok, akik Krisztus igazi egyházát alkotják – akiknek nevei „a mennyben vannak felírva” – el lettek hívva a világból, és biztosítékot kaptak arra, hogy Krisztus vére által tökéletlen cselekedeteik is elfogadhatók Isten előtt. Földi életük feláldozására való hajlandóságuk alapján mennyei jutalom ígérvé van nekik. Így haladnak az áldozat szűk útján, amely

dicsőséghez, tisztességhez és halhatatlansághoz vezet. Máté 10:39; Róma 2:7

A halhatatlanság reménye csak az egyháznak adatott meg. Ádám nem volt halhatatlan, mert halhatatlannak lenni azt jelenti, hogy a halálnak ellenállni. Az ember nem lesz halhatatlan, amikor a Messiási Kor végén visszaáll a tökéletességbe, de az evangéliumi korszak minden igaz, hűséges keresztyéne végül halhatatlanságra lesz emelve. Olyanok lesznek, amilyenek Jézus most, magasztos, mennyei lények; és látni fogják őt olyannak, amilyen, és vele lesznek a királyságban, és ezer évig uralkodnak vele. 1 János 3:2; Jelenések 2:26,27; 5:10; 20:4,6

A paradicsom helyreállítása

Amikor az evangéliumi korszak munkája befejeződik, és minden igaz keresztyén egyesül Jézussal a királyság mennyei, „ ” szakaszában, akkor megkezdődik az emberiség földi életének helyreállítása.

Péter apostol a Messiási Kor ezen munkájáról úgy beszél, mint „visszaállításról”, és elmondja nekünk, hogy erről a világ kezdete óta minden Isten szent prófétája beszélt. (Cselekedetek 3:20,21). Ezek a szent próféták tanúságai írják le azokat a földi áldásokat, amelyek az emberiségre várnak Krisztus második eljövetele után. Ezeknek a földi ígéreteknek a beteljesülése meg kell várnia az evangéliumi korszak egyházának befejezését, amelynek tagjai Krisztushoz gyűlnék a mennyei síkon – a helyre, amelyet Jézus készített számukra. János 14:1-3

Az evangéliumi korszak munkájának befejezése után következik az emberiség összegyűjtése Krisztus alá, nem a szellemi síkon, hanem a földi síkon. Így minden Krisztus alá lesz gyűjtve, „mindaz, ami a mennyben van, és ami a földön van; mindaz, ami benne van”. (Efézus 1:10). Az evangéliumi korszak elején megkezdődött egyház összegyűjtése be fog fejeződni, és az egész egyház dicsőségben egyesül Krisztussal, közvetlenül a Messiási korszak kezdete előtt; ezért mondják nekünk, hogy ebben a „teljesség idejének korszakában” mind a mennyei, mind a földi összegyűjtés Krisztushoz be fog teljesedni.

Földi fejedelmek

Elsőként a földi tökéletességhez és élethez a múlt hűséges szolgálói fognak visszatérni. Ők voltak Izráel atyái, de Krisztus gyermekei lesznek, és „fejedelmek lesznek az egész földön”. (Zsoltárok 45:16). Jézus azt mondta, hogy Ábrahám, Izsák, Jákob és az összes próféta az emberek tanítóiként lesznek tiszteletben tartva abban a királyság korszakában. (Máté 8:11; Lukács 13:28-30). Ők lesznek az isteni Krisztus földi képviselői, és rájuk lesz bízva az új királyság törvényeinek végrehajtása.

Az isteni Krisztus földi képviselőit csodatévő erő fogja támogatni, így nem lesz lehetőség elkerülni a akkor bevezetett törvényeket, amelyek Krisztus törvényei lesznek. Azt mondják nekünk, hogy akkor bekövetkezik, hogy „minden lélek, amely nem hallgat (engedelmeskedik) annak a prófétának, elpusztul a nép közül” (Cselekedetek 3:23). Azok, akik betartják

a Messiási királyság törvényeit, nem kell meghalniuk. Visszaállnak az Ádám atya által elvesztett tökéletességbe, és ennek a földi tökéletességnek az alapján lehetőségük lesz örökké a földön élni. Ezt jelenti az „helyreállítás” kifejezés, amelyet az apostol Péter használ, és a „megújulás” kifejezés, amelyet a Mester használ. Máté 19:28

A közelgő helyreállítás áldásaira vonatkozó több száz bibliai ígéletben vázlatosan megkapjuk azokat a sokféle módszereket, amelyek az emberek boldogságához és problémáik megoldásához vezetnek. Azt mondják nekünk, hogy Isten ismerete betölti az egész földet, mint a víz a tengert (Ézsaiás 11:9). Azt mondják nekünk, hogy az Úr tiszta üzenettel fordul az emberekhez, amely lehetővé teszi az egész emberiség számára, hogy „az Úr nevét hívja segítségül, és egy szívvel szolgálja őt”. Zefánia 3:9

Azt is mondják nekünk, hogy akkor Isten törvénye az emberek szívébe lesz írva (Jeremiás 31:33,34). Ez leírja az egyik módját annak, ahogyan az ember visszanyeri azt a tökéletességet, amelyet elveszített, amikor Ádám megszegte Isten törvényét Édenben.

Az isteni törvénynek az emberek szívébe való beírásához Isten segítségére lesz szükség. Akkor csodatévő erő áll majd rendelkezésre azoknak, akik segítségre szorulnak, és akik alávetik magukat a királyság szabályainak.

Arról az időről azt mondják nekünk, hogy az emberek „megtanulják az igazságosságot” (Ézsaiás 26:9). Megtanulják majd ismerni az Urat is, akinek

megismerése az örök életet jelenti. (János 17:3). Sátán ebben az időben meg lesz kötözve, és minden gonosz befolyás meg lesz fékezve. (Jelenések 20:1,2). Az élethez vezető út olyan egyértelművé válik, hogy „az utazók, még ha bolondok is, nem tévednek el rajta”. Ézsaiás 35:8,9

Milyen nagy lesz a különbség a keresztények jelenlegi helyzetéhez képest! Utóbbiak a „keskeny úton” járnak, amelyet nehéz megtalálni, és akik megtalálják és azon járnak, szinte minden lépésüknél kísértésnek és próbának vannak kitéve. (Máté 7:13,14). Természetesen Isten segít nekik, és jutalmuk rendkívül nagy. De amikor megnyílik a helyreállítás „autópályája”, ennek a kornak a megpróbáltatásai véget érnek, és az emberiség minden szükséges segítséget megkap, hogy gyorsan és teljes mértékben visszatérhessen a tökéletességhez és az örök élethez a földön.

Ez tehát Isten terve a holnap világra nézve. A hosszú évekig tartó felkészülés most már majdnem befejeződött. „Mihály”, Isten holnap világának királya már felállt, és visszatérése, hogy magához vegye menyasszonyát és királyi hatalmát gyakorolja a nemzetek felett, „olyan nyomorúságos időt” eredményez, „amelynek még nem volt példája, mióta nemzetek vannak”. (Dániel 12:1). Ez a nyomorúság, bár fájdalmas, felkészíti a világot arra, hogy elfogadja új királyát, akinek jelenlétét még nem ismerik el és nem ismerik el. De amikor dicsősége megnyilvánul, „minden test együtt fogja látni”. Ézsaiás 40:5

Jeruzsálemből „az ő kormányzásának és békéjének növekedése” fokozatosan kiterjed, míg el nem éri az összes nemzetet, örömet, békét és örök életet hozva nekik. (Ézsaiás 9:6,7). Amikor a föld nemzetei még alázatosabbá válnak, mint ma, azt fogják mondani: „Gyertek, menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házába, hogy megtanítson nekünk az ő útjait, és mi az ő ösvényein járjunk.” Amikor így megtanulják az Úr útjait, „kardjaikat ekékké, lándzsákat metszőkéseké kovácsolják; nem emelnek kardot nemzet nemzet ellen, és nem tanulnak többé háborút.” Mikeás 4:1-4; Ézsaiás 2:2-4

Igen, Istennek van egy terve, és az idők folyamán ez a terv folyamatosan halad a beteljesülés felé. Most a „teljesség idejének korszakának” küszöbén állunk, amikor az isteni terv nagyszabású fináléja megvalósul (), hogy minden nemzet békében, boldogságban és örök életben részesüljön. Az isteni terv fináléja Isten válasza lesz a keresztyének imájára: „Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.” Máté 6:10

Ha ismerjük Isten tervét és azt, hogy ez hamarosan mit fog jelenteni a szenvedő világ számára, akkor kiváltságunk, hogy másoknak is elmondjuk. Ez az evangélium valódi üzenete, a „jó hír”, amelynek középpontjában Krisztus megváltó munkája áll. Ha alkalmunk nyílik rá, mondjuk el az embereknek, hogy Isten terve sehol sem bukott meg, hanem az Ő szándéka szerint halad előre, és dicsőséges beteljesülés felé tart. A tegnapi világban végzett

munkája nem bukott meg. A mai világban végzett munkája nem bukott meg. A holnap világában végzett munkája sem fog megbukni. Ézsaiás 42:4; 55:10,11; 53:10

Mivel Isten terve hamarosan beteljesedik a holnap világában, az egész föld hamarosan paradicsommá válik, és mindaz, ami az Édenben elveszett, és Jézus halálával megvásárolva lett, visszaadatik az embereknek. Így Isten letörli a könnyeket minden arcról, és a halál diadalmasan elnyeli magát. Jelenések 21:1-5; 1 Korinthus 15:54